

Αριθ. 25.

Ετους ΣΤ'

ΕΝ ΝΑΥΠΛΙΩ, ΤΕΤΑΡΤΗ,

ΓΕΝΙΚΗ

ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.



ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΡΜΟΣΗΣ.

Ετήσια Φεύγας 36
Εξαμηνιαία 18
Τριμηνιαία 9
Αι συνδρομαί γίνονται ενταύθα μὲν ἐν τῇ
Γραφείῳ τῆς Ἐφημερίδος, εἰς ὅλα δὲ τὰ
λοιπὰ μέρη τοῦ Κράτους, παρὰ τοῖς Ἐπι-
στάταις τοῦ Ταχυδρομείου.

1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1831.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Αἱ διὰ τῆς Ἐφημερίδος ταύτης κοινοποιούμεναι δημόσιαι πράξεις τῆς Κυβερνήσεως, ὁποίας φύσεως καὶ ἂν εἶναι, καὶ ὁποίας Ἀρχῆς ὑπογραφὴν καὶ ἂν φέρωσι, θεωροῦνται ὡς ἐπίσημοι.

ΕΓΧΩΡΙΟΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Ἐκ Ναυπλίου, 31 Μαρτίου.

Μᾶς ἐκοινοποιήθησαν ἤδη καὶ ἕτεραι ἀναφοραὶ πρὸς τὴν Κυβερνήτην τῶν ἐπαρχιῶν Βλαχου, Βάλτου, Ξηρομέρου, καὶ Καρπενήσου, καὶ τῶν νήσων Σίφνου, Πολυκάδρου, Σικύνου καὶ Ἀμοργου, ἐξηγουσai καὶ αὐταὶ τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ λαοῦ διὰ τὸ κίνημα τῆς Μαυρομιχαλικῆς οἰκογενείας. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἐν αὐταῖς διαδηλοῦνται τὰ αὐτὰ αἰσθήματα τῆς εἰς τὴν Κυβέρνησιν ἀφισιώσεως τοῦ λαοῦ, τῆς ἐπιθυμίας αὐτοῦ πρὸς διατήρησιν τῆς εὐταξίας καὶ τῶν καθεστώτων, ἔτι δὲ καὶ τῆς πρὸς τὴν Α. Ε. κοινῆς εὐγνωμοσύνης, ἀρκούμεθα μόνον εἰς τὸ νὰ τὰς σημειώσωμεν. (Βλ. εἰς τὰ προηγούμενα φύλλα τῆς Ἐφημερίδος τὰ περὶ τῶν ἀναφορῶν τῶν ἄλλων ἐπαρχιῶν.)

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Ἐκ Παρισίων, 11 Φεβρουαρίου.

Ἐν τῇ σημερινῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ τῶν Ἀντιπροσώπων Συνεδρίου ὠμίλησεν ὁ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργὸς Κύριος Σεβαστιάνης τὸν ἐξῆς λόγον περὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ Ὑπουργείου ὡς πρὸς τὰ πρᾶγματα τοῦ Βελγίου.

» Οἱ Ὑπουργοὶ τοῦ βασιλέως εὐρίσκονται εἰς τὴν ἐπίσημον ταύτην περίστασιν, καὶ ἦν χρεωστοῦν νὰ δώσωσιν εἰς τὴν Βουλὴν λόγον τῶν πράξεων των, καὶ τῶν αἰτίων ἐν ταύτῃ τῆς εἰς τὰ πρᾶγματα τοῦ Βελγίου διαγωγῆς των.

» Ἐκτελοῦντες τὸ καθήκον τοῦτο μὲ παρρησίαν καὶ καθαράν συνείδησιν, δὲν θέλουν ἀποσιωπήσει τίποτε αἰσθανόμενοι βλάβη τὰ ἱερά των χρέη, στοχάζονται ὅτι τὰ ἐξ-επλήρωσαν στοχάζονται πεποιθότως, ὅτι διετήρησαν τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς Γαλλίας, καὶ τὴν μεταξύ τῶν ἐθνῶν πρέπουσαν εἰς αὐτὴν τάξιν, ἀσφαλισαντες καὶ ὅλα τὰ παρὰ τῆς νέας πολιτικῆς μεταβολῆς τῆς ἀπαιτούμενα συμφέροντα.

» Ἡ Γαλλία ἐχρεώσεται νὰ προστατεύσῃ τὴν ἀπελευθερωσθεῖσαν λαοῦ, μὴ δυναμένου οἰκοθῆν νὰ καταταχθῇ εἰς τῶν ἀνέξαρτῶν ἐθνῶν τὸν καταλογόν· ἐχρεώσεται νὰ διατηρήσῃ τὴν γενικὴν εἰρήνην τοῦ κόσμου, καὶ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἡ ἐλευθερία δύναται νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸ Βέλγιον χωρὶς ἀταξίαν, καὶ νὰ συστήσῃ χωρὶς πόλεμον προ πάντων δὲ ἐχρεώσεται ἀποβάλλῃ πᾶσαν προσφορὰν, τῆς ὁποίας ἡ ἀποδοχὴ ἀπεκα-τέστηται τὴν νομιμότητά της ἐμφύβολον, τὴν φιλοδοξίαν

τῆς ἀξιοκατάκριτον, τὴν ἐχθρὰν τῶν Δυνάμεων βεβαίαν, καὶ τὴν συμπάθειαν τῶν λαῶν ὀλιγώτερον ζωηράν.

» Τὸ Βέλγιον ἐπαναστάτησε κατὰ τῆς Ολλανδικῆς κυριαρχίας μετὰ τὰ μεγαλουργήματα τοῦ Ιουλίου. Ἡ τότε ἐν τῇ Εὐρώπῃ ἐπικρατοῦσα πολιτικὴ θεωρία, θεμελιωμένη εἰς τὴν βεβιασμένην ἐρμηνείαν τοῦ δικαιώματος τῆς μεσολαβήσεως, ἐσυγχώρει εἰς τὰς Κυβερνήσεις νὰ παρεμβαίνωσιν ἐνόπλιως εἰς τῶν ἄλλων ἐθνῶν τὰς ὑποθέσεις. Ἡ θεωρία αὕτη, γεννηθεῖσα τὸ 1792, ἐβριάμβευσεν τὸ 1814. Μὲ πρόσχημα τοῦ τῆς ἰδίας διατηρήσεως δικαιώματος, ἐδόξαζον, ὅτι δύναται τις ἐπικράτεια νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμον εἰς τὰς πλησιοχώρους ἐπικρατείας· τὸ δικαίωμα τῆς ἰδίας διατηρήσεως ἐσυγχώρει ἄρα τὴν κατάκτησιν τῶν πλησιοχώρων τόπων. Τοιαύτη θεωρία, ἀντικειμένη εἰς τὴν ἐλευθερὰν ἀνάπτυξιν τῆς ἐλευθερίας τῶν λαῶν, καὶ ἐφαρμοζομένη μὲ αὐστηρότητα, ἀπῆλπιζε τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Βελγίου. Ἡ Γαλλία βεβαίαν ἦτον ἀρκετὰ κραταιὰ διὰ νὰ ὑποχρεώσῃ τὰς λοιπὰς Δυνάμεις νὰ σεβασθῶσι τὴν ἐνδοξὸν ἐπαναστάσιν της, ἀλλὰ τὸ Βέλγιον ἀδυνατοῦσεν ἡ Γαλλία ἐσπευσε λοιπὸν εἰς βοήθειάν του.

» Οὕτως ἡ Γαλλία ἀπέκρουσε τὴν τυραννικὴν ταύτην θεωρίαν τῆς ἐνόπλου μεσολαβήσεως, καὶ διὰ τῆς διακηρύξεώς της κατώρθωσε τὴν οὐδετερότητα τῆς Εὐρώπης εἰς τὸν μεταξύ τοῦ Βελγίου καὶ τῆς Ολλανδίας ἀγῶνα· ἀλλ' ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις δὲν περιορίσεν ἕως ἐδῶ τὴν ὑπὲρ τοῦ Βελγίου προστατευτικὴν συνδρομὴν της· ἀλλὰ ἡ νίκη ἀπεφασίσε τὴν τύχην τοῦτου, καὶ κατέστησε τὸν χωρισμὸν τοῦ ἀπὸ τῆς Ολλανδίας ἀναπόφευκτον, ἡ Γαλλία μεσιτεύσασα, συμφῶνως μὲ τέσσαρας μεγάλας Δυνάμεις, συνέτεμε τὸν μεταξύ τῶν δύο λαῶν πόλεμον, πόλεμον ἀνευ μὲν ἀποτελέσματος ἤδη, ἐπικίνδυνον δὲ εἰς τὴν ἡσυχίαν τῆς Εὐρώπης, καὶ τέλος πάντων συνήργησεν εἰς τὴν ἀπὸ τὰς Αὐλὰς ἀναγνώρισιν τοῦ Βελγίου μεταξύ τῶν ἐλευθέρων πολιτειῶν.

» Χωρισθέντες οἱ Βέλγαι ἀπὸ τῆς Ολλανδίας, ἐνησχολήθησαν εἰς τὴν συντάξιν τοῦ πολιτεύματός των· ἡ ἐκλογὴ τοῦ Λογικοῦ των δὲν ἠδύνατο νὰ εἶναι ἀδιάφορος εἰς τὰς Δυνάμεις, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Γαλλίαν, διὰ τὴν γειτνίασιν των με αὐτὴν, καὶ διὰ τὰ πολυάριθμα ὅπλα φρούρια τοῦ Βελγίου, τὰ ὁποῖα μᾶς περιτοίχιζον.

» Ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις ἐσεβασθῆ μὲν τὴν ἀπὸ τῆς Βελγικῆς ἐθνικῆς ἐξουσίας ἀποκλείσιν ὅλης τῆς γενεᾶς τῶν Ναπολεόντων

ἡνός ὀλιγώτατα ἐσώθησαν ἀπὸ τὰς βόμβας τῶν Βενετῶν, καὶ ἀπὸ τὴν σφύραν τοῦ Ἑλγίνου. Τὰ λοιπὰ εὐρίσκονται εἰς τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον τοῦ Λονδίνου ὁμοῦ μὲ ὅσα εὐρέθησαν εἰς τὰς ἀνασκάψεις τῆς Φιγαλίας. Δύο τεμάχια τοῦ Παρθενῶνος μᾶς ἔμειναν ἀπὸ τὸ Μουσεῖον τοῦ Κ. Χιττένλου Γουφφερίου, τοῦ ὁποῖου ὁ ἀπερίσκεπτος ζῆλος διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῶν τεμαχίων τούτων εἶχε δώσει τὸ παράδειγμα εἰς τὸν βαιδαλισμὸν τοῦ Ἑλγίνου. Τὰ μετώπια τῆς Σελινούντος ἀνήκουσιν εἰς τὸ παιδιδακτήριον τοῦ Πανόρμου· τὰ δὲ εἰδῶλια τῶν προμετωπίων τῆς Αἰγίνης εἰς τὸν βασιλέα τῆς Βαυαρίας. Εὐκατάληπτον εἶναι ἄρα, πόσον ἡ ἀπόκτησις τῶν τεμαχίων, ὅσον ὀλιγάριθμα καὶ ἂν ἤθελεν εἶναι, ναῦ, εἶος εἶναι ὁ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, ἀναγκαιῶς εἰς τὸ Μουσεῖον μας, τὸ ὁποῖον ἡλαττοῦτο τόσον κατὰ τὸ ἀξιολογώτερον μέρος τῆς παλαιᾶς ἀγαλματοποιίας ἀπὸ τὸ τοῦ Λονδίνου, καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ Μοναχίου.

Ὁ Πausanias μᾶς ἄφησε περιγραφὴν τῶν ἀναγλύφων, τὰ ὅποια ἐστόλιζον τὸ ἐξωτερικὸν μέρος τοῦ ναοῦ τοῦ Διὸς, ἄρκετὰ λεπτομερῆ, ὥστε νὰ γνωρίσωμεν τὴν σήμερον τὰ ἀντικείμενα τῶν τεμαχίων, τὰ ὅποια ἀνεκαλύφθησαν ὑπὸ τῶν Σοφῶν Γάλλων, καὶ τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν κατεῖχον ἐπὶ τῆς οἰκοδομῆς. Ἀναφέρονται ὅλα ταῦτα εἰς τὰ ἄλλα τοῦ Ἡρακλέους, ἅτινα κατὰ τὸν ἀρχαῖον αὐτὸν περιγητὴν ἐστόλιζον τὴν κερωνίδα τοῦ Δυσιαστηρίου τοῦ ναοῦ, ἐπάνωθεν τῶν πυλῶν τοῦ προναοῦ καὶ τοῦ ὀπισθοδρόμου, κατὰ διάθεσιν ἀνάλογον τῶν εὐρισκομένων εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεσέως. Τῷ ὄντι κατὰ τὴν διεύθυνσιν αὐτῶν τῶν δύο μερῶν τῆς οἰκοδομῆς οἱ Κ. Βλουέτος καὶ Δουβιά ἐξηκολούθηται τὰς ἀνασκαφὰς των, καὶ εἰς τὴν αὐτὴν σχεδὸν θέσιν μὲ τὴν προσδιοριζομένην παρὰ τοῦ Πausanias εὐρέθη ἕκαστον τῶν τεμαχίων αὐτῶν.

Πολλὰ ἀπὸ τὰ λείψανα εἶναι ὀλίγου λόγου ἄξια, ὥστε νὰ τὰ προσδιορίσωμεν τὴν σήμερον ὀριστικῶς, ὡς ἀνήκοντα χωρὶς ἀμφιβολίαν, εἰς ἀντικείμενα, τῶν ὁποίων δὲν εὐρέθησαν ἴχνη βέβαια, ἢ πιθανά. Σώζεται ἐν μέρος τοῦ Ἑρμῆος κάπρου, καὶ λέγεται μάλιστα ὅτι τὸ τεμάχιον αὐτοῦ καθυπεβλήθη εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ Πανεπιστημίου ἐν μιᾷ τῶν τελευταίων του συνεδριάσεων, διήγειρε ζωηρά τινα συζητήσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔλαβον μέρος δύο τῶν περιφημοτέρων Φυσιολόγων μᾶς· διότι ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν εἰμίσειεν ὅτι ἀναγνωρίζει ἄγνωστὸν τι εἶδος εἰς τοῦτο τὸ νέον γένος τῶν ὀρυκτῶν. Ὁ Λέων τῆς Νεμέας εἶναι σχεδὸν ὁλόκληρος. Ἀπὸ δὲ τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἡρακλέους δὲν ἔμεινε παρὰ τὸ ἐν πιδάριον, τὸ ὁποῖον διस्कέλει τὸ πῦμα τοῦ Λέοντος, καὶ ἐν μέρος τῆς ἐτέρας κινήσης.

Ἡ σύνοψις (groupe) ἐξ ἐναντίας ἢ περιέχουσα τὸν Ἡρακλέα ὁμοῦ μὲ τὸν ταῖριν τῆς Κνωσοῦ εἶναι σχεδὸν ἀκεραία. Τοῦτο τὸ τεχνιώγημα, τοῦ ὁποῖου ἡ σύνθεσις ἐπανελήφθη συχνάκις, εἶναι κατεργασμένον εἰς τὸ πρωτότυπον μὲ θαυμασίαν στερεότητα καὶ κίνησιν. Τὸ ἀξιολογώτερον τεμάχιον, ὁμοῦ μὲ τὴν εἰρημένην σύνοψιν εἶναι ἡ Ἀθηναῖα καθημένη ἐπὶ ἀποτόμου πέτρας εἰς θέσιν χαριεστάτην καὶ πάντῃ καινεφανῆ. Ἡ Ἀθηναῖα αὕτη εἶναι τοσοῦτω μᾶλλον προσοχῆς ἄξια, καθ' ὅσον ὁ Πausanias δὲν τὴν συγκαταριθμεῖ μὲ τὰ περιγραφόμενα ἀντικείμενα. Δὲν πρέπει δὲ νὰ μᾶς προσεγγίσῃ θαυμασμὸν εὔτε τὸ ὅτι εὐρίσκεται πλησίον τοῦ Ἡρακλέους, ἐπειδὴ εὖτις εἶναι ὁ Ἡρως, τὸν ὁποῖον ὑπερασπίζετο. Κείμενη ἀναμφιβόλως ὑπεράνω τῶν πυλῶν, καὶ εἰς

τὸ κέντρον τῆς συνθέσεως ἐχρησίμευεν ὡς δεσμὸς εἰς διάφορα ἐπεισόδια, τὰ ὅποια προέκυπτον δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν τῆς εἰσόδου. Γενεῖωτα κεφαλὴ τοῦ Ἡρακλέους, κεχωρισμένη ἀπὸ τὴν σύνοψιν, τῆς ὁποίας ἐσχημάτιζε μέρος, ἀλλ' ὁλοκλήρως ἀβλαβῆς διατηρηθεῖσα, εἶναι μετὰ τὰ δύο ἔργα, περὶ τῶν ὁποίων ὠμιλήσαμεν, τὸ τεμάχιον τὸ πλέον ἄξιον προσοχῆς.

Ὁ τρόπος τῆς γλυφῆς τῶν ἔργων τούτων εἶναι μεγάλης παρατηρήσεως ἄξιος, καὶ δὲν ὁμοιάζει μὲ κάμμιαν τῶν μέχρι τῆς σήμερον ἐγνωσμένων μνημείων. Ὁ Πausanias, ὅστις φανερώνει τὰ ὀνόματα τῶν τεχνιτῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἀπενέμετο ἡ γλυφὴ τῶν προμετωπίων, δὲν λέγει παντάτασιν εἰς ποῖν τεχνίτην ἀνῆκον τὰ ἄλλα τοῦ Ἡρακλέους. Ἐκεῖνο δὲ, τὸ ὁποῖον κάνει; δὲν δύναται νὰ ἀρνηθῇ, εἶναι ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀρχαῖστου, ὅστις εὐρίσκεται εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς λεπτομερίας τῶν διαφορῶν τούτων συνθέσεων. Ὅθεν ἡ οἰκοδομὴ τοῦ ναοῦ τοῦ Διὸς εἶναι, ἂν ὄχι νεωτέρα, τοῦλάχιστον σύγχρονος τοῦ ἐν Ἀθήναις ναοῦ τοῦ Θεσέως, καὶ μ' ὅλον αὐτὸ εἰς τὴν τελευταίαν αὐτὴν οἰκοδομὴν τὰ γλυπτὰ ἔχουσι χαρακτῆρας ζωηρότερας φιλοκαλίας καὶ πλέον ἐμφυχωμένης, καὶ τρόπον τινὰ μετογενεστέρας ἀπὸ τὴν εἰς τὰ μάρμαρα τῆς Ὀλυμπίας· ὥστε ἐκ τῆς συγκρίσεως ταύτης ἐξάγεται νῆα τις ἀποδείξεις τῆς ὑπεροχῆς τοῦ Ἀθηναϊκοῦ σχολείου, κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ γλυπτικὴ εἶχε φθάσει εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τῆς τελειοποιήσεώς της.

Τὰ εἰδῶλα τῆς Ὀλυμπίας παριστῶσι προσέτι πολλὰς ἀξιολόγους ιδιότητας. Αἱ κόμαι καὶ τὰ γένεια παρίστανται πάντοτε παχυλῶς καὶ χωρὶς τινὰ λεπτομέρειαν, καὶ ἡ ζωγραφία ἔπρεπε νὰ τελειῇ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἄφινεν ἀτελὲς ὁ ἀγαλματοποιὸς εἰς τὸ μέρος αὐτοῦ. Εὐρίσκονται προσέτι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σποράδην ἐπὶ τῶν εἰκόνων, καὶ εἰς μέρη, ὅπου δὲν ἠδύνατο νὰ φθάσῃ τὸ βλέμμα ὅπαι κυλινδρικά, αἵτινες φαίνονται ὅτι ἦσαν προσδιορισμένοι νὰ δέχωνται ἡλεος ἢ χαράκια (ὀδόντια), τῶν ὁποίων εἶναι τῶν ἀδυνάτων νὰ νοήσωμεν σήμερον τὴν χρῆσιν. Κατὰ πρῶτον ἐνόμισαν ὅτι αἱ ὅπαι αὗται ἐχρησίμευον εἰς τὸ νὰ προσαρμίζωνται κόμαι, περικεφαλαίαι, ὅπλα, ἢ ἐνδύματα ὀρειχάλκινα. Ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι πολλὰ τῶν ὁπῶν τούτων εἶναι ἀνιχνύμεναι εἰς μέρη, ὅπου κάμμία τῶν εἰκαστῶν τούτων δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ.

Δὲν θέλομεν τελειῶσαι τὸ ἄρθρον τοῦτο, χωρὶς νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν ὁποίαν αἰσθανόμεθα λύπην, ὅτι, ἀπὸ τόσον καιρὸν ἤδη, καθ' ὃν ἔχειναν αἱ ἀνασκαφαὶ τῆς Ὀλυμπίας, ἡ Κυβερνησις, ἥτις διετήρησε στεράτευμα ἐν τῇ Ἑλλάδι, δὲν ἐφρόντισε νὰ τὰς ἐπαναλάβῃ. Ἦτο δ' εὐκριν, κατὰ τὸ ψήφισμα τῆς ἐν Ἀρχαῖς Ἑθνικῆς Συνελεύσεως, νὰ ἐξαπλώτῃ τὰς ἐρεῦνας τῆς κατ' ἐκεῖνο τὸ γήπεδον πάντῃ σχεδὸν ἄλικτον καὶ πιθανῶς πλουσιώτατον. Περὶ δὲ τοῦ ναοῦ τοῦ Διὸς, ἐκ τοῦ ὅτι εὐρέθησαν λείψανα τῆς κερωνίδος τοῦ Δυσιαστηρίου, μ' ὅλην τὴν ὁποίαν ἔπαθε κολοσσωτὴν τὸ ἐπὶ λοιπὸν τοῦ μνημείου, συμπεραίνεται ὅτι δὲ ἤθελεν γένῃ ὀλιγώτερον εὔστοχοι αἱ περὶ τῶν εἰκόνων τοῦ προμετωπίου ἐρευναί, εἰ ἐξηκολουθοῦντο τὰ λακκώματα μέχρι τοῦ τόπου, ὅπου πρέπει νὰ ἔπρεπον ἐκεῖνα τὰ εἰδῶλια. Ἐπειδὴ τὸ ὀπισθιὸν προμετώπιον τοῦ ναοῦ τοῦ Διὸς ἦν ἔργον τοῦ Ἀκαμένους

(Ἐκ τῆς Γαλλικῆς ἐφημερίδος ὁ Χρόνος.)

Περὶ τῶν ἐπαναστάσεων τῆς Ἰταλίας ἡ Ἰόνιος ἐφημερίς περιέχει τὰ ἐξῆς, ἐρανισμένα ἐξ ἐφημερίδων Ἰταλικῶν, ἀφορῶντα τὰς πρώτας αὐτῶν κινήσεις.

Ἡ ἐν Μιδένη ἐπανάστασις ἤρχισε τὴν 23 Ἰανουαρίου. Ὑπονήσας δὲ αὐτὴν ὁ Δαυῖς, ἐστοχάσθη νὰ τὴν καταπαύτῃ, διορίσας νὰ γένῃ ἐξέτασις εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πολίτου Κύρου Μενόττιου, ὅπου ὑπωπτεύετο ὅτι ἦσαν συνηθροισμένοι πολυλότατοι τῶν ἐπαναστατῶν. Ἐπρόσταξεν ἔπειτα νὰ κλείσωσιν ὅλας τὰς πύλας τῆς πόλεως καὶ ἡτοιμάσθη μὲ τὰ στρατεύματά του νὰ κάμῃ πᾶσαν δυνατὴν ἀντίστασιν, καὶ διέσπειρεν εἰς ὅλην τὴν πόλιν ὅτι μετ' αὐτοῦ πολὺ θέλει ἐλθῇ εἰς τὸ Δουκάτον στρατεύμα Αὐστριακόν. Μὴ φανέντος δὲ τοῦ στρατεύματος τούτου, καὶ τοῦ λαοῦ ἐπαναστατήσαντος, ἔφυγε τὴν νύκτα τῆς 24 ἐκ Μιδένης μετὰ τῆς οἰκογενείας του, σιωδευμένος ὑπὸ τινων εὐγενῶν, καὶ φέρον μεθ' ἑαυτοῦ ὅλον τὸ πυροβολικόν, καὶ ὅ,τι κειμήλιον εἶχεν, ἀφήσας τοιουτοτρόπως τοὺς πολίτας κυρίους τῆς πατρίδος των. Διευθύνθη δὲ πρὸς τὴν Μάντουαν, καὶ φθάσαντα εἰς τοὺς Λομβαρδοβενετικούς τόπους, τὸν ἐσυγχωρήθη μὲν παρὰ τῶν Αὐστριακῶν νὰ διαδῇ, ἐκρατήθη δὲ εἰς τὰ σύνορα τοῦ στρατεύματός του καὶ τοῦ πυροβολικοῦ. Φυγόντος δὲ ἐκ τῆς Μιδένης τοῦ Δουκὸς, συνήχθησαν χωρὶς Δούρου οἱ ἔγκριτοι τῶν πολιτῶν καὶ συνέστησαν προσωρινὴν συνταγματικὴν Κυβέρνησιν, συγκειμένην ἀπὸ ἑνα Δικτάτορα καὶ τρεῖς Ὑπάλους. Εἰς τὸ Ῥήγιον παραιοῶς τὸ στρατεύμα παρέδωκε τὰ ὅπλα χωρὶς νὰ συμδῇ τι δυσάρεστον.

Τὴν 26 Ἰανουαρίου ἔγεινεν ἡ ἐπανάστασις εἰς τὴν Φερράραν. Μόλις δὲ ἐξέρραγῃ ὁ θόρυβος τοῦ λαοῦ, καὶ ὁ Ἀποστολικὸς Ἐπίτροπος ἐκείνης τῆς πόλεως ἐζήτησε παρὰ τοῦ Αὐστριακοῦ Διοικητοῦ στρατιωτικὴν δύναμιν, ἐκεῖνος ὅμως δὲν συγκατετέθη εἰς τὴν ζήτησίν του. Αὐξανόμενων δὲ τῶν ταραχῶν, συναθροίσας ὁ Ἐπίτροπος ὅλας του τὰς δυνάμεις ἐκλείσθη εἰς τὸ φρούριον. Ὁ Γουφalonιέρης Μαρκίω Βιράνιος, παρακινήθεις ὑπὸ τῶν πολιτῶν, ὑπῆγε πᾶσαυτα εἰς τὸν Ἐπίτροπον νὰ τὸν γνωστοποιήτῃ τὴν θέλησιν τοῦ λαοῦ, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπέρριψεν ὅλα, καὶ ἀπεκρίθη λέγων: ἂν βάλουν εἰς τὸν νοῦν των οἱ κάτοικοι ὅτι παρατάγονται στρατεύματα καὶ κανόνια. Αὕτη ἡ ἀπόκρισις παρώξυνε τοσούτον τοὺς ἀποστατήσαντας, ὥστε ἤθελον κατὰ πάντα τρόπον νὰ κάμωσιν ἐφοδον εἰς τὸ φρούριον διὰ νὰ συλλάβωσι τὸν Ἐπίτροπον, ὅστις ἐπιμείνας ἀρκετὰ, ἡναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ, καὶ εἰκοσι ἐκ τοῦ ἱππικοῦ τῆς ἐθνικῆς Φρουρᾶς διὰ μέσου ἀναριθμήτου πλήθους λαοῦ τὸν ἐξέβαλλον ἔξω τῆς πόλεως, καὶ τὸν συνώδευσαν ἕως εἰς τὰ σύνορα τῆς Βονωνίας. Οἱ δὲ Αὐστριακοὶ ἐν καιρῷ τοῦ θορύβου τοῦ λαοῦ ἐκλείσθησαν εἰς τὸ φρούριον καὶ δὲν ἐμέθεζαν διόλου εἰς τὰς ταραχάς, αὐτὲ ἠθέλησαν νὰ δεχθῶν τὸν Ἐπίτροπον, ζητήσαντα νὰ ὑπάγῃ εἰς αὐτούς.

Ἐν δὲ τῇ Πάσμᾳ, ἃμα ἤρχισεν ὁ ἀναβρασμὸς μεταξὺ τῶν πολιτῶν, ἡ Μαρία Λιδωβίκη ἐξέδωκε προκήρυξιν, διὰ τῆς ὁποίας ἐπρόσταξε τὰ στρατεύματά της νὰ ἐμβῶσιν εἰς τὸ φρούριον, καὶ νὰ μὴν ἀνισταθῶν εἰς τὴν θέλησιν τοῦ λαοῦ. Ἡ δὲ σημαία τῆς ἐλευθερίας ἀνυψώθη εἰς ἐκεῖνο τὸ Δουκάτον χωρὶς αἱματοχυσίας.

Ἡ κατὰ τὴν Ῥωμανδιόλαν ἐπανάστασις ἀνέφανε κατ' ἀρχὰς ἐν τῇ Βονωνίᾳ μετὰ μεγίστης ἡσυχίας· εὐσταθῆ δὲ ἐκεῖ προσωρινὴ καὶ κεντρικὴ Κυβερνησις, μὲ τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἀνταποκρίνεται αἱ κατὰ τὰς ἄλλας ἐλευθερωμένας πόλεις τῆς Ῥωμανδιόλης καὶ τῶν Παπικῶν τόπων συσταθεῖσαι ἐπιτροπαί. Ἡ δὲ εἰρημικὴ Κυβερνησις ὀλί-

γας ἡμέρας ὕστερον τῆς νέας τάξεως τῶν πραγμάτων ἐξέδωκε ψήφισμα, διὰ τοῦ ὁποίου διακηρύττει ὅτι ἡ ἐξουσία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ῥώμης, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπὶ τῆς πόλεως, καὶ ἐπαρχίας τῆς Βονωνίας, παύει πραγματικῶς καὶ δικαιοματικῶς διαπάντοτε.

Τὸ παράδειγμα τῆς Βονωνίας ἐμιμήθησαν ὅλαι γενικῶς αἱ πόλεις τῆς Ῥωμανδιόλης καὶ τῆς Μαρκίας, ἐπαναστατήσαντες εὐθὺς, χωρὶς αἱματοχυσίαν, παρκετὸς τοῦ Φόρου Λιδίου καὶ τῆς Φορλιμπουπόλεως.

Μετὰ τὴν παράδοσιν τοῦ Ἀγκῶνος, εὐθὺς τὸ ἐθνικὸν Ἰταλικὸν στρατεύμα, ἡγουμένον τοῦ συνταγματάρχου Σερκογιάνκου, ἐξεστράτευσε κατὰ τῆς Ῥώμης.

Τὴν 31 Ἰανουαρίου ἡ κατὰ τὸ μέρος τῆς Ῥώμης ἐπανάστασις ἐξηπλόνητο εἰς τὸν Σεμπρονίου Φόρον (Fossombrone),

Ἐλευθερίοι Τέχναι.

Ἀνάγλυφα ἀνακαλυφθέντα ὑπὸ τῶν Σοφῶν τῆς κατὰ τὴν Πελοπόννησον Ἐπιτροπῆς.

Εἶναι πολὺς ἤδη καιρὸς ἀφ' οὔτου αἱ ἐφημερίδες ἔδωκαν πρὸς τοὺς ἐπαγγελλομένους τὰς ἐλευθερίας τέχνας καὶ τοὺς πεπαιδευμένους τὴν εἰδήσιν περὶ τῶν διαφόρων τεμαχίων τῆς γλυπτικῆς, τὰ ὁποῖα οἱ Σοφοὶ τῆς κατὰ τὴν Πελοπόννησον Ἐπιτροπῆς ἀνεκάλυψαν εἰς τὰ ἐρείπια ναοῦ τινος, τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ὑποθέτουν ὅτι εἶναι ὁ τοῦ Ὀλυμπίου Διός. Εἶναι γνωστὸν, ὅτι τὰ πολύτιμα ταῦτα λείψανα ἐνὸς τῶν περιφημότερων τοῦ κόσμου μνημείων συνελέχθησαν διὰ τῆς φροντίδος τοῦ στρατηγοῦ τῶν κατὰ τὴν Πελοπόννησον στρατευμάτων Σινεδέρου, καὶ διὰ ψήφισματος τῆς ἐν Ἀργεὶ Ἐθνικῆς Συνελεύσεως ἐδόθησαν δῶρον εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἀλλὰ μετὰ τὴν διακοίνωσιν τῶν εἰδήσεων τούτων ἐκυρίεψε μεγάλη ἀβεβαιότης περὶ τῆς τύχης τῶν Ὀλυμπιακῶν μαρμάρων. Ἐσυμπεραίνετο μόνον, ὅτι εἰς β.βαθθέντα εἰς ἐν πλοῖον τῆς Κυβερνήσεως, ἔπρεπε νὰ εὐρίσκονται τεθειμένα εἰς τὸν κατώτατον τοῦ πλοίου τόπον, διὰ τὸν τότε ἐπικρατοῦντα μέγαν θόρυβον τῆς προετοιμαζομένης κατὰ τοῦ Ἀλγερίου ἐκστρατείας, καὶ ὅτι, οὕτω ληστυνημένα, πολλάκις εἶχον διαπλεύσει τὴν Μεσόγειον κινδυνεύοντα νὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς τὰς πολυεῖδεις περιπετείας, εἰς τὰς ὁποίας ὑπόκεινται τὰ πολεμικὰ πλοῖα εἰς τοιαύτας περιστάσεις. Μ' ὅλον τοῦτο αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑπουργοῦ δὲν ἀπέτυχον τοῦ ποθουμένου ἐκ μέρους τῆς νέας ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Ὑψηρεσίας, καὶ μετὰ πολλὰς συνδιαλέξεις καὶ νέας ἀβεβαιότητος, τὰ πρῶτα κιβώτια ἔφθασαν σῶα καὶ ἀβλαβῆ εἰς τοὺς Παρισίους.

Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δίδει ἀνεκτίμητον ἀξίαν εἰς ταῦτα τὰ γλυπτὰ, τῶν ὁποίων ἡ κυριότης μέλλει μετ' ὀλίγον νὰ πλευτίσῃ τὸ ἡμέτερον Μουσεῖον τοῦ Λυβρίου, εἶναι τὸ ὅτι δόναται νὰ προσδιορίσῃ τις εἰς αὐτὰ βεβαίαν χρονολογίαν, καὶ ἐπομένως νὰ χρησιμεύσῃ ὡς νέα ἀφετηρία πρὸς τὴν μελέτην τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα προέδων τῆς τέχνης ταύτης. Τοιούτου εἶδους μνημεῖα εἶναι μέχρι τοῦδε σπανιότατα, καὶ ἀπὸ ὀλίγων μόνων χρόνων ἡ Δυτικὴ Εὐρώπη ἔχει ἐξ αὐτῶν τινὰ εἰς τὴν κυριότητά της. Τὰ δὲ μνημεῖα ταῦτα, τεθειμένα κατὰ χρονολογικὴν τάξιν, κατὰγονται ἀπὸ ἑνα τῶν ναῶν τῆς ἐν Σικελίᾳ Σελινούντος, ἀπὸ τὸν τοῦ Πανελληνίου Διὸς τῆς Αἰγίλης, ἀπὸ τὸν ναὸν τοῦ Θησέως καὶ τοῦ Παρθενῶνος τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἀπὸ τῶν ναῶν τοῦ Ἐπικυρίου Ἀπολλωνίου τὸν ἐν Φιγαλίᾳ.

Τὰ μάρμαρα τοῦ ναοῦ τοῦ Θησέως εἶναι ἀκόμη εἰς τὸν τόπον των, ἀλλὰ πολλὰ κολοσσωμένα. Ἀπὸ τὰ τοῦ Παρθεν-

φισθεισαν από τον Εθνικόν Σύλλογον, ἀλλ' ἡ ἐκλογή Βασιλέως δὲν ἦτον εὐκολωτέρα. Κατὰρχῆς ἐστρεψαν οἱ Βέλγαι τὰ βλέμματά των εἰς τὸν Πρίγκιπα Ὀθωνα τῆς Βυαρίας· περὶ τούτου ἐσυμβουλευθῆσαν μάλιστα καὶ τὴν Γαλλικὴν αὐλὴν, ἥτις δὲν εἶχε λόγον ν' ἀντισταθῇ εἰς τὴν ἐκλογὴν, περιστάσεις ὅπως παρεκίνησαν τοὺς Βέλγας νὰ ἀρῶσι τὸ σχέδιον τοῦτο.

» Τὸ Βέλγιον προσηλωμένον ἀνέκθην εἰς τὴν Γαλλίαν ἀπὸ ἀναμνήσεις συνδέσμου, δόξης καὶ εὐδαιμονίας, ἐπεθύμει τὴν μετὰ τῆς Γαλλίας ἐνωσίν του, ἢ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Δουκὸς Νεμούρ, ὡς βασιλέως των· σημαντικοὶ τοῦ Βελγίου ἄνδρες ἠρώτησαν τὴν Γαλλικὴν Κυβέρνησιν, πῶς ἤθελε δεχθῇ τὴν πρώτην ἢ καὶ τὴν δευτέραν πρότασιν. Τὸ Ὑπουργικὸν συμβούλιον τοῦ βασιλέως εὐρέθη εἰς δεινοτάτην θέσιν· καθήκοντα παντοῖα καὶ πολλαπλᾶ ὑπηγόρευσαν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τὴν ἀναβολὴν τῆς ἀποκρίσεως· ἐχρεώσται πρῶτον νὰ πληροφορηθῇ τὴν γενικὴν θέλησιν ὅλου τοῦ Βελγικοῦ λαοῦ, νὰ συσχεθῇ καὶ ἐξετάσῃ ὠρίμως τὰ ἠθικὰ, ὕλικὰ καὶ πολιτικὰ συμφέροντα τῆς Γαλλίας καὶ τὴν ἀξιοπρέπειάν της, καὶ νὰ προσηλώσῃ τὰ ὅμματά του εἰς τὴν γενικὴν τοῦ κόσμου ὅλου εἰρήνην.

» Δι' ὅλους τούτους τοὺς λόγους ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις ἀπεφάσισε ν' ἀπορρίψῃ τὴν ἐνωσιν τοῦ Βελγίου μετὰ τῆς Γαλλίας, ἐν αὐτῇ ἐπροσφέρετο. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκλογὴ τοῦ Δουκὸς Νεμούρ παρίστανε τὰ αὐτὰ ἐμπόδια καὶ δυσάρεστα ἐπακόλουθα. Ὁ Βασιλεὺς ἀφροσιωμένος ὅλος εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τῆς Γαλλίας, ἐπιθυμῶν νὰ διατηρήσῃ τὴν γενικὴν εἰρήνην, σύμφωνον μὲ τὰ συμφέροντα καὶ τὸ μεγαλεῖον της, καὶ ἔτοιμος πάντοτε νὰ ὑπερασπισθῇ τὰς συντάξεις καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Γαλλίας, ἐν ἡ χρεία τὸ ἀπαιτήσῃ, δὲν ἐδίστασε ν' ἀντισταθῇ εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ υἱοῦ του, ἐπροτίμησε τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πατρίδος του παρὰ τὰ συμφέροντα τῆς οἰκογενείας του.

» Μολονότι ἡ Κυβέρνησις ἐμελέτα νὰ φανερῶσιν ἐπισήμως τοὺς σκοποὺς της, τὰ πλείονα μέλη ὅμως τοῦ Βελγικοῦ Συλλόγου ἐπέμενον εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ Δουκὸς Νεμούρ, πρὸς τὸν ὅποιον ἀντέθετον, εἶναι ἀληθὲς, τὸν Δούκα τῆς Δευτεμβέργης.

» Ἡ Κυβέρνησις ἐξηγήθη θετικώτερον περὶ τούτου τοῦ τελευταίου Πρίγκιπος, τιμῶσα αὐτόν, καὶ σεβομένη τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς (τοῦ Ναπολέοντος), τοῦ ὁποῦ εἶναι θετὸς ἐκγονος, καὶ ὅστις ὑπερύψωσε τόσον τὴν δόξαν τῆς Γαλλίας καὶ τὰς ιδέας της! δὲν ἐδύνατο νὰ συγκατάτεθῃ εἰς τὴν ἐκλογὴν ταύτην χωρὶς κίνδυνον νὰ κατηγορηθῇ ἀφροσύνην.

» Τὸ Βέλγιον, πλησίον τῆς πρωτευούσης των Γάλλων, περιστοιχισμένον ἀπὸ ὀχυρὰ φρούρια, καὶ ὁμιλοῦν τὴν αὐτὴν μὲ τοὺς Γάλλους γλῶσσαν, δὲν ἔπρεπε νὰ κατασταθῇ ἐστὶα σκευωριῶν καὶ συνδέσμων ἐναντίον τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως καὶ των αὐτῆς συμφερόντων.

» Ἡ ἀρχὴ τῆς ἀμεσοληφίας δὲν ἀποκλείει τὸ δικαίωμα τινὸς ἔθνους εἰς τὸ νὰ μὴ ἀναγνωρίζῃ ἄλλο, καὶ νὰ μὴ συνάπτῃ σχέσεις μετ' αὐτοῦ, ὅταν ἀντιθῇ εἰς τὰ ἴδια συμφέροντα.

» Ἡ Κυβέρνησις μεταβαίνουσα ἀπὸ τὰς γενικὰς ταύτας ὑποθέσεις τοῦ Βελγίου εἰς τὴν ἐξηγήσιν τῆς μεσιτείας της εἰς τὰς ἰδιαιτέρας ὑποθέσεις μεταξὺ Βελγίου καὶ Ὀλλανδίας, ἐλπίζει ὅτι ἐπράξει καὶ ἐνταῦθα σύμφωνα μὲ τὴν κοινὴν ὑπόληψιν.

» Τὸ ἐν Λονδίνῳ Συμβούλιον τῶν μεγάλων Δυνάμεων, κατὰσταθὲν Δικαστήριον εἰρηνοποιῶν ὑπέρτατον, προέβητο τὸν φιλικὸν συμβιβασμὸν των γενικῶν καὶ ἰδιαιτέρων συμφερόντων των δύο τούτων ἐθνῶν, καὶ τὴν παύσιν τῆς αἱματω-

χυσίας, ὀδηγούμενον ἀπὸ ἀρχὰς ἠθικῆς, πολιτικῆς καὶ φιλάνθρωπίας. Ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις ἐμέθεξεν εἰς ὅλα τὰ πρωτόκολλα τὰ περὶ των ὁρίων καὶ των χρεῶν τοῦ Βελγίου, προϋποθέτουσα καὶ ἀναγνωρίζουσα πάντοτε τὴν ἀμοιβαίαν των δύο ἐμπολέμων ἐθνῶν συγκατάθεσιν.

» Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ διαγωγὴ τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως εἰς τὰ πράγματα τοῦ Βελγίου· ἐδείχθη νόμιμον, γενναῖον, λογικὸν καὶ ἀκόλουθον· ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις ἐπροστάτευσεν τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ Βελγίου, ἐπετάχυνεν τὸν χωρισμὸν του ἀπὸ τὴν Ὀλλανδίαν, κατώρθωσε τὴν παρὰ τῆς ἐν Λονδίνῳ παρισταμένης Εὐρώπης ἀναγνώρισίν του, ἀπέρριψεν ἐνωσιν ἀντιπολιτικὴν, ἀπέβαλε βασιλείαν ἐπικίνδυνον, καὶ ἀντεστάθη εἰς τὴν ἐχθρικὴν ἐκλογὴν· ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις ἐδείχθη μεσίτης καὶ αἰρετοκριτὴς ἀδέκαστος, χωρὶς μ' ὅλον τοῦτο νὰ παρκαμειλήσῃ τὰ συμφέροντα καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς Γαλλίας· Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐλπίζει ἡ Κυβέρνησις ὅτι ἐπλήρωσε τὴν εὐχὴν τῆς Γαλλίας, τῆς Βουλῆς, καὶ τῆς Εὐρώπης. (Journal des Débats.)

Κατὰ τὰς διαταγὰς τοῦ ἐπὶ των Πολεμικῶν Ὑπουργοῦ τῆς Γαλλίας ἡτοιμάσθησαν 100 πυροβολεῖα τοῦ κάμπου, ἀπὸ 6 κανόνια συνιστάμενον ἕκαστον, καὶ ἡτοιμάζοντο καὶ ἕτερα 50· ἔθεν τὸ πυροβολικὸν θέλει σύγκεισθαι ἐξ 900 κανονίων μὲ τοὺς ἀναγκαίους ἰππους.

— Ἡ ἐφημερὶς ὁ Διεπιστολεὺς τῆς Νοριμβέργης δημοσιεύει τὴν ἐξῆς εἰδήσιν ἐκ Βερολίνου ἀπὸ τὰ τέλη Ἰανουαρίου. « Ἀν καὶ τὰ πάντα ἔχωσι παρ' ἡμῶν φαινόμενον εἰρηνικόν, αἱ στρατιωτικαὶ ὁμῶς προετοιμασίαι γίνονται ἀκαταπαύστως μετὰ μεγάλης δραστηριότητος, καὶ εἰς τὸ πρῶτον σύνθημα θέλομεν εἶσθαι εἰς κατὰστασιν νὰ ἔχωμεν τρομερὰν δύναμιν ἐκ 500,000 στρατοῦ ἐμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς πολιτικῆς στρατολογίας. »

— Κατὰ διαταγὴν τοῦ Πάπα τῆς 5 Φεβρουαρίου, ὅλοι οἱ ἀπὸ 20 μέχρι των 50 ἐτῶν δυνάμενοι νὰ ὀπλοφορήσωσιν, ὑπέχρεούντο νὰ καταγραφῶσιν εἰς τὸν κατάλογον τῆς ἐγγωρίου φρουρᾶς, διὰ νὰ εἶναι ἔτοιμοι εἰς πόλεμον, ὅταν προσκληθῶσιν.

Ἐξ Αὐγούστης, 11 Φεβρουαρίου.

Γράφουν ἐκ Βερολίνου ἀπὸ 4 τοῦ ἐνεστῶτος τὰ ἐξῆς: « Ὁ Κόμης Δεμιδῶφ, ἀναχωρῶν ἐκ τῆς πόλεως ταύτης εἰς τὴν Πετρούπολιν, ἄφησε διὰ τοὺς πτωχοὺς τῆς πρωτευούσης 100 χρυσοὺς Φεδερίχους, ὑποσχεθεὶς νὰ προσφέρῃ κατ' ἔτος τὴν ποσότητά ταύτην ἐπὶ τοῦτο τὴν 22 Ἰουλίου, ἡμέραν των γενεθλίων τοῦ Βασιλέως. — Ὁ Αὐτεκράτωρ Νικόλαος δὲν ἐδέχθη τὰς προσφορὰς, τὰς ὁποίας ἔκαμον ἐκ διαφόρων μερῶν αἱ μεγιστάνες τῆς Ῥωσσίας, θέλοντες ν' ἀναθέσωσιν εἰς τὸν βῆμὸν τῆς πατρίδος πᾶν τιμὴν δῶρα πρὸς ἀνακούφισιν των τοῦ πολέμου ἐξόδων. Ἡ Α. Μ. τοὺς παρέστησεν ὅτι αἱ πρόσδοι εὐρίσκοντο εἰς κατὰστασιν τοιαύτην, ὥστε δὲν ἔχουν χρεῖαν τῆς εὐγενεῖς ταύτης Δυσίας. — Λέγεται ὅτι ὁ Μέγας Δούξ Κωνσταντῖνος εἰσῆλθεν εἰς τὴν Πολλωνίαν μετὰ των στρατευμάτων του. »

Κατὰ τὰς ἐφημερίδας τῆς Βαρσοβίας, ἡ ἐπαρχία Ἀνγουστέβα ἢ μεταξὺ τῆς Ῥωσσίας καὶ Πρωσσίας περιεχομένη εἰς στενὸν διάστημα, ἐκυριεύθη παρὰ των Ῥώσων.

Ἐκ τοῦ εἰς τὸν Σύλλογον τῆς Πολωνίας παρουσιασθέντος σχεδίου φαίνεται ὅτι ἐν καιρῷ κινδύνου τὸ συνέδριον ἐκεῖ θέλει μεταβῇ εἰς τὴν πόλιν Κιέλκην.